

GABY RASTERS

De bloemen stal

Drie verhalen vol
liefde en passie in
het Amsterdamse
Vondelpark.

Gaby Rasters

De bloemenstal

Uitgeverij Zomer & Keuning

Voor Natasha.

ISBN 9789020561043
ISBN e-book 9789020554991
ISBN audio 9789020562774
NUR 340

© 2026 Uitgeverij Zomer & Keuning
Postbus 13288, 3507 LG Utrecht

Omslagontwerp Liesbeth Thomas, t4design

www.zomerenkeuning.nl

Alle rechten voorbehouden. Tekst- en datamining zijn niet toegestaan. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Uitgeverij Zomer & Keuning vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze om te gaan met natuurlijke bronnen. Voor de papieren editie van dit boek is daarom gebruikgemaakt van papier waarbij zeker is dat de productie ervan niet heeft geleid tot bosvernietiging.

Mocktails en magnolia's

1

De bloemenkraam

'Ja, ik weet dat het dom was! Maar aandelen zijn nooit stabiel en ik had uit betrouwbare bron vernomen dat...' Carmen doet haar best om haar stem in bedwang te houden. Ze houdt de telefoon iets verder van haar oor, want het luide gescheld van haar baas laat niet alleen haar schrikken, maar zelfs de twee hardhorende oudjes een bankje verderop. Ze had vandaag veel geld verloren op de beurs. Dat was haar nog nooit overkomen. Aan zijn scheldkanonnade te horen is haar baas niet van plan haar er met een waarschuwing vanaf te laten komen. Al die weken aan haar telefoon gekluisterd, allemaal voor niets... Haar gedachten dwalen af en ze kijkt naar het stel op het bankje. De man heeft een bochel en zijn vrouw een huid vol rimpels, zodat die net perkament lijkt. Ze voeren de vogeltjes. Het is bijna een stilleven. Carmens oog valt op het bosje bloemen in de schoot van de mevrouw. Ze heeft het de man net zien kopen bij het bloemenstalletje. De vrouw glunderde toen ze het in ontvangst nam. Aandoenlijk. Haar ex-vriend Henri vond het maar stom, geld uitgeven aan bloemen die maar een week blijven staan. Kunstbloemen zijn veel duurzamer en bovendien hoef je er geen steeltjes vanaf te snijden. Het is geen verrassing dat ze tijdens hun hele relatie nooit bloemen van hem heeft gehad.

De snepende stem van haar baas trekt Carmen terug naar de realiteit. Ineens heeft ze er genoeg van en ze hangt op. Geen idee of hij al klaar was met zijn verhaal, maar zij was in ieder geval wel klaar met hem. Met haar baan. Met alles. Misschien had ze beter

op een bankje naast een van de grachten kunnen gaan zitten, dan had ze er zodra haar telefoon ging in kunnen springen om nooit meer boven te komen. Al zou ze toch niet dieper kunnen zinken dan ze nu al voor elkaar had gekregen. Resoluut loopt ze naar de bloemenkraam; ze gaat bloemen kopen. Heel veel bloemen, want er is toch geen Henri meer met wie ze rekening hoeft te houden. Misschien kan ze zichzelf opvrolijken met mooie zonnebloemen of geraniums, en kan ze er daarachter gaan zitten nu ze single is.

Het bloemenkraampje verrast haar en de verkoper misschien nog wel meer. Ze kijkt rond en ziet hoe prachtige boeketten roepen om gekocht te worden. De inrichting is knus en overal staan kleine hebbedingetjes te koop. Ze pakt een houten blokje van een van de planken. Er staat een toepassende quote op en ze wrijft over het zachte hout. Het is inderdaad tijd om te relaxen. Dan draait ze zich om en kijkt naar de bloemen in de vazen. De veldboeketten zijn echt prachtig en Carmen vraagt zich af waarom ze niet veel eerder een bos bloemen heeft gekocht. De verkoper geeft haar een knipoog. 'Moeilijk om een keuze te maken, of niet? Ik kom je zo helpen, mocht je advies nodig hebben.' Ze knikt en kijkt hoe hij voor een van zijn klanten een paar prachtige rode rozen in een vaas stopt. Hij is trouwens ook prachtig om naar te kijken...

Haar telefoon trilt. Een berichtje van Henri. Carmen voelt een steek in haar maag; dit kan nooit goed zijn. Ze opent het bericht.

Heerlijk aan de cocktails! En kijk eens wie ik hier heb ontmoet...

Op de meegezonden foto staat Henri, in zijn te strakke zwembroek op een strandstoel met een mooie dame bij hem op schoot, die zo'n kleine bikini aan heeft dat het verboden zou moeten worden. Wat is dit? *Temptation Island*? Even blijft Carmen als verdoofd naar de foto staren. Dan barst ze in snikken uit. Is het niet erg genoeg dat hij haar een week voor hun vakantie heeft gedumpt en doodleuk in zijn eentje op hún romantische reis is gegaan? Moet hij haar echt zo'n trap na geven? Ze zoekt naar een zakdoek in haar

tasje, maar kan er geen vinden. Natuurlijk niet, het ding puilt uit van de rommel. Waarom bestaan er geen tassen met ingebouwde zaklampen? Ze besluit de mouw van haar nieuwe blazertje maar te gebruiken.

‘Hier, neem deze maar.’ Opeens staat hij naast haar, de charmante bloemist in zijn skinny spijkerbroek. Ze neemt de zakdoek van hem aan, snuit haar neus en voelt gelijk het schaamrood op haar kaken. Dat was niet erg damesachtig. Ze dekt met het niet-besnotte deel van de zakdoek haar ogen. Hij gebaart naar het bankje naast de kraam. ‘Misschien wil je even gaan zitten? Mijn naam is Florian.’ Carmen gaat zitten. Langzaam maakt haar hysterische huilbui plaats voor slechts af en toe een zacht snikje. Zou ze nu veel vlekken in haar gezicht hebben?

Florian komt naast haar zitten en Carmen voelt een kriebel over haar rug lopen. Een lekkere, lome, ontspannen kriebel, waar ze van schrikt. Zijn ogen nemen haar onderzoekend op en wachten tot zij klaar is om iets te zeggen. Misschien moet ze heel lang wachten met iets zeggen, want het voelt haast als een soort hypnose om in die ogen van hem te kijken, al zijn haar eigen kijkers nog een beetje waterig. *Waarom huilde ze ook alweer?* Carmen verbreekt het oogcontact en probeert ook haar andere zintuigen een halt toe te roepen. Ja, hij ruikt vreselijk lekker; waarschijnlijk een mix van bloemen en zijn eigen parfum.

‘Nu wil je zeker weten waarom ik zo hard zit te huilen?’ Ze stopt een van haar nagels in haar mond, een irritante gewoonte waar ze maar niet vanaf komt.

‘Niet doen. Niet je nagels eraf bijten, dat is nergens voor nodig.’ Florians stem klinkt geamuseerd. Hij pakt haar hand vast en trekt zo haar vinger uit haar mond. De aanraking van zijn hand op de hare geeft haar een bijna tintelend gevoel vanbinnen.

Dit is echt gênant. En plotseling voelt ze weer tranen omhoogkomen en ze wappert snel met haar hand om ze terug naar binnen te

loodsen. Haar gevoel heeft veel weg van een bal in een ouderwetse flipperkast; het schiet alle kanten op.

‘Interessant. Ik dacht dat vrouwen dat alleen in films deden, maar mijn zus wappert ook tranen weg en jij dus ook.’ Florian knikt en het lijkt alsof hij een vinkje zet in een onzichtbaar aantekeningenboekje.

Carmen snuit haar neus. ‘Mannen daarentegen besturen met één hand een winkelwagentje, met alle gevolgen van dien, en eten pinda’s alsof ze motorisch gestoord zijn.’ Haar gedachten schieten naar Henri. Ze had er altijd van moeten gruwelen hoe hij met een grote hand in het schaalte met nootjes had gegraaaid en een soort trechter van zijn vuist maakte om de pinda’s in zijn mond te gieten. Ze rolt met haar ogen.

Florian grijnst en er verschijnt een kuiltje in zijn wang. Carmen wendt snel haar ogen af. Dat kuiltje is meer dan interessant te noemen. Hoe komt het dat hij er eigenlijk maar één heeft? Haar hart bonst nu een beetje sneller in haar lijf. Hoe doet die man dat? Een beetje showen met een kuiltje en weg is ze?

‘Nou, bedankt dat je me even wilde aanhoren, ik voel me al een stuk beter.’ Dan kijkt ze naar de zakdoek in haar handen. ‘Deze zal ik thuis voor je wassen en dan breng ik hem wel een keer terug. Wie heeft er eigenlijk nog zakdoeken van stof? Dat is echt onhygienisch.’ Ze hoort zichzelf praten en zou willen dat er een filter op zat. Steggelen over een zakdoek is verre van flirterig.

‘Ja, klopt. Maar dit is mijn gelukszakdoek en ik gebruik het ding eigenlijk nooit. Tot nu dan.’ Hij werpt een veelbetekenende blik in haar schoot. Ze stopt de zakdoek snel in haar tas. ‘Ik ga hem voor je wassen.’ Dan staat ze op. ‘Ben je elke dag hier?’

‘Ja, elke dag van negen tot zes. Althans, dan is de winkel open. Ik ben er al veel eerder.’ Hij geeft haar een knipoog. Hij pakt een boeket bloemen uit een van de emmers op de grond. ‘Rondje van

de zaak. En deze passen bij de kleur van je ogen.' Hij houdt het boeketje naast haar gezicht en ze voelt een blos opkomen. Hij lacht. 'Nu past het nog beter!'

Ze kan zijn grapje wel waarderen, een bloemenverkoper met heel veel charme. Zou hij al zijn klanten zo behandelen? Ze pakt haar pinpas uit haar telefoonhoesje. 'Toe, laat me ze betalen. Daarom was ik hier immers.'

Hij schudt stellig zijn hoofd. 'Nee, echt niet, af en toe geef ik een bloemetje weg. Vandaag ben jij de gelukkige.' De knipoog die hij haar geeft laat haar wankelen. Dat was Henri in al die jaren samen niet gelukt. Zijn knipogen zagen eruit alsof hij een stofje in zijn oog had gekregen. Deze knipoog was werkelijk uit het boekje. *Of zoals Joey uit Friends dat altijd deed.*

Carmen knikt. 'Nou, bedankt. Voor de bloemen en je zakdoek. En tot snel.' Ze loopt weg, haar hoge hakken hebben eventjes moeite om grip te vinden op de kiezelstons hier in het park. Ze voelt dat hij haar nakijkt. Carmen onderdrukt nog net de neiging om met haar heupen te zwaaien.

Verderop in het park komt ze langzaam weer bij zinnen. Wat was dat zojuist? Ze kijkt naar het boeketje in haar handen. Al die kleuren samen zijn pure perfectie. Hij heeft haar smaak goed ingeschat. Dan denkt ze terug aan de reden van haar huilbui en de rust in haar hoofd is op slag verdwenen. Misschien had ze gewoon in de bloemenwinkel moeten blijven. Bij Florian.

Deze zomer bloeit de liefde in het Vondelpark

Wanneer Carmen op één dag zowel haar drukke baan als haar relatie verliest, lijkt haar wereld in te storten. Tot ze impulsief een bloemenzaakje binnenloopt en de verkoper haar de sleutels overhandigt. Terwijl ze samen met haar twee beste vriendinnen probeert haar leven én de bloemenstal weer op te bouwen, ontdekt ze dat nieuwe kansen bloeien waar je ze het minst verwacht.

Als Carmen de bloemenstal doorgeeft, komt Anouk aan het roer te staan. Tussen de tulpen, tequila en onverwachte ontmoetingen leert ze ze zich niet langer af te vragen of ze er klaar voor is. En dan is er Liz, de derde eigenaresse. Met lef, humor en een flinke dosis chaos ontdekt zij dat de bloemenstal niet alleen een plek is om te werken, maar ook om te groeien, te helen en misschien zelfs opnieuw verliefd te worden.

GABY RASTERS schrijft luchtige feelgood vol vriendschap, liefde en humor. Deze bundel bevat de trilogie *Mocktails en magnolia's*, *Tequila en tulpen*, en *Likeur en lelies*.

Z&K

ZOMER & KEUNING

ISBN 9789020561043 NUR 340

9 789020 561043

www.zomerenkeuning.nl